

over til at påvise, at højesteret ikke ved tidligere afgørelser – navnlig den om DSB-manden fra Nykøbing F – havde godkendt fiktionshypotesen. Det var selvfølgelig vigtigt grundigt at få tilbagevist anklagerens modstående opfattelse. For har den overordnede instans – højesteret – givet en retningslinie, er denne selvfølgelig meget langt bindende for den underordnede, landsretten. Med udgangspunkt i Glistrups daværende manuskript havde Ingerslev været inde på samme emnekreds i januar. Men dels havde han sprunget meget væsentligt over, dels havde anklageren (uden gensvar fra Suenson) i april taget temaet op igen. Naturligvis kan man ikke gennemgå i sammenhæng et sådant emne, uden at det over for domsmændsretten bliver nødvendigt hist og her for forståelighedens skyld at gentage, hvad der også var sagt i januar. Det ophidsede retsformanden, hver gang han hørte noget, han mente at have hørt før. Selv om han med den mest engeblide tålmodighed havde lyttet til anklagerens hundredvis af gentagelser i 1978, 1979 og 1980. Selvfølgelig spiller det en stor rolle – såvel for den talende som for de lyttende dommere og domsmænd – om atmosfæren er, at det fremførte gengives uforstyrret, eller der hersker et kampklima fra forhandlingslederens side. Hvad enten denne så hedder K. B. Andersen eller Henning Krog (som er retsformandens navn).

Efter at være kommet igennem betydningen af højesteretsdommene gik Glistrup over til det enkeltforhold, som anklageren – såvel i bevisførelse som i procedure – havde gjort allermest ud af. Det var det, som havde skræmt Ingerslev så meget, at han meldte sig syg, lige som han var kommet frem til det. Og Suenson havde slet ikke nået et sætte sig ind i det. Det var derfor blevet en ynkelig fremstilling, da han klumrede sig igennem det uden at tage fat på næsten ét eneste af de mange angrebepunkter, statsadvokaterne havde sat ind mod Glistrup.

Der var følgelig absolut ikke gentagelser i det, Glistrup fremførte. Men retsformanden blev vredere og vredere. Og den 20. maj – efter 3½ retsdag med Glistrups indlæg overfor de 242 retsdage med de andres stof – meddelte Krog, at retten nu var til sinds at fratage Glistrup ordet.

Glistrup protesterede. Han påpegede, at retsplejeloven gav ham ret til at fremføre si-

ne synspunkter. Der er hverken i lovens ordlyd eller i sund fornuft noget som helst grundlag for at hævde, at den tiltaltes adgang til at fremføre sit forsvar skulle være noget underordnet eller ligeegyldigt. Hverken i sig selv eller i forhold til den adgang, retten giver anklagere og forsvarere til at udtale sig. Det, han havde sagt og ville sige, var tydeligvis noget nyt i forhold til, hvad der hidtil var fremdraget i landsretten – såvel i indhold som i form. Og han havde endnu kun kunnet nå at beskæftige sig med mindre brøkdeler af de anklager, der igennem de 2½ år i landsretten var stablet op imod ham.

Døve øren var det eneste, retten havde at levne den anklagede. Ganske som landsretten ikke ville tåle ét eneste af Glistrups beviser, ville den heller ikke forstyrres ved at blive stillet over for hans argumenter. Landsretten havde for længst bestemt sig til ikke at ville høre på Glistrup. Også med hensyn til at afskære den tiltalte fra at fremkomme med sit forsvar, blev Glistrupsagen aldeles enestående i dansk retshistorie.

Allerede fra omkring 1. april 1981 havde landsretten gentagne gange fortalt, at den var i fuld gang med at skrive på dommen. Men rettens budskab blev nu, at den først ville afsige dommen efter 1. september.

Glistrup var sendt ud i en ny uvishedens sommer.

7. Fiktionspostulatet er det eneste grundlag for samtlige anklagepunkter mod Glistrup. Og – med nogle få undtagelser – for samtlige forhøjelser af hans klienters skatteansættelser.

Den største undtagelse er Simon Spies. Han fremhæves monomant, når de sagvoldende myndigheder praler af, hvor meget de har opnået ved Glistrupaktionen. Og det er da også rigtigt, at når man satte ind mod Spies, var det, fordi myndighederne systematisk gik på jagt mod alle Glistrup-klienter. Men når man fik stablet et stort skattekrav på benene mod ham, skyldtes det i al væsentligt, at myndighederne gjorde, hvad de uhindret kan gøre mod enhver, hvad enten han har været Glistrup-klient eller ej. De gav sig til at skønne – og heroverfor er enhver som bekendt retsløs. Det drejede sig om, hvordan man skal fordele det, kunderne har betalt for deres rejser. Her kan man selvsagt ikke med matematisk sikkerhed fastslå, hvor